

SKATERAMP

MAAIKE FLITSMA

Uitgeverij Neekar | Noordwijkerhout

Eerste druk, november 2025

© 2025 Maaïke Fluitsma

© 2025 Uitgeverij Necker

Auteur: Maaïke Fluitsma

Illustraties: Lucy de Graaf

Vormgeving binnenwerk: Uitgeverij Necker

Coverillustratie: Lucy de Graaf

Drukkerij: Leesterheide Grafisch

Uitgeverij: Necker, Noordwijkerhout

www.uitgeverijnecker.nl

ISBN: 9789083520377

ISBN e-book: 9789083520384

NUR: 280 (Fictie Kinder- en jeugdboeken algemeen), 9-12 jaar

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteurs en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan.

Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Tekst-, illustratie en datamining van (delen van) deze uitgave is niet toegestaan.

VERLANGLIJSTJE

Riva zet haar voeten stevig in het hoogpolige vloerkleed van de woonkamer en vouwt haar armen voor haar borst over elkaar. Geen orkaan van woorden van mam die haar vandaag omver kan blazen. Nog een paar maanden en ze zit op de middelbare, dan kan ze echt niet nóg langer als een kleuter worden behandeld.

Mam staart naar het briefje in haar handen.

‘Nog steeds?’ Eindelijk kijkt ze op van Riva’s verlanglijstje, waarop maar één ding staat. In koeienletters.

‘Yep,’ zegt Riva.

Met haar rechterhand vouwt mam het papiertje op. Haar linkerarm hangt slap langs haar lichaam.

‘Lieverd ...’ begint ze, gevolgd door een vermoeide zucht. ‘Je weet hoe ik daarover denk.’

‘Dan-hoef-ik-niks,’ sist Riva tussen op elkaar geklemde kiezen door. Ze balt haar vuisten en wil het liefst ergens op timmeren.

‘Alsjeblieft, Riva ...’ Mam reikt met haar goede hand naar de blote huid van haar slappe arm en begint er met korte, snelle halen over te wrijven. ‘Er zijn zat leuke dingen om te vragen.’

Riva draait zich van haar weg. Dat nare, nerveuze gekrabbel altijd!

‘Je weet toch wel iets anders?’

Riva herkent de toon in mams stem. Het is nog net geen smeken. Maar deze keer geeft ze echt niet toe. Ze wil niets anders.

‘Een e-reader?’ vraagt mam. ‘Een instantcamera? Dan heb je meteen een foto in je hand. Dat is weer helemaal in. Dan ben je een van de eersten die dat heeft. Leuk toch? Ja, dat doen we.’

‘Nee.’

‘Riva. Alsjeblieft! Je weet hoe duur een skateboard is.’

Riva kijkt met een ruk over haar schouder. ‘Echt niet duurder dan zo’n camera of e-reader. En-dat-weet-jij-ook!’

Rode vlekken verspreiden zich over mams nek en kruipen naar boven over haar gezicht. Ze krabt nog harder over haar arm.

‘Kap ermee, mam.’ Riva fronst naar de witte strepen op haar arm.

Mam volgt Riva’s blik. Geschrokken probeert ze de krassen te verbergen en sjort de halflange mouw van haar roze truitje te vergeefs over haar onderarm. ‘Sorry, Riva. Het kan gewoon niet.’

‘Tuurlijk kan het!’ roept Riva. ‘Maar jij gunt het me niet!’ Ze weet dat het niet eerlijk is wat ze roept. Ze krijgt altijd alles. Nou ja, bijna. Knutselspullen, boeken, puzzels ... Zolang het in mams ogen maar niet gevaarlijk of eng is. En dat is bijna alles. Ze perst haar lippen op elkaar en draait zich om. Ze moet weg om hun ruzie niet erger te laten worden en haar kans om ooit een skateboard te krijgen voorgoed te verknallen.

‘Waar ga je heen, lieverd?’ roept mam naar haar rug. ‘Niet te ver! En niet ...’

Riva trekt de buitendeur achter zich dicht. Met een dreun valt hij in het slot. Mams stem sterft weg. Riva maakt het riedeltje zelf af. ‘... zonder zes keer goed links en rechts te kijken de grote kruising oversteken, ook al heb je groen licht. Pas op voor de

tram, die kan niet snel remmen en glijdt nog meters door. Nergens op klimmen, nergens in klimmen ... nergens onder ...' Ze stampt de galerij af naar de lift. Wat is er nou gevaarlijk aan een skateboard? Kinderen van zes - wat zegt ze, kinderen van vier rijden er zelfs op.

Riva trekt de hals van haar groene hoodie bij haar keel weg om meer lucht te krijgen. Mam is altijd zo ... Pff ...

De vingers van haar vrije hand ratelen nijdig langs de ijzeren spijlen van de reling tot ze bij nummer 840 komt. Naast de deur staat het Tony Hawk-skateboard van Hamid rechtop achter de gele driewieler van zijn zusje Nour. Riva houdt in. Precies wat ze nu nodig heeft. Dat skateboard dan. Niet die driewieler, hoewel mam het uiteraard graag andersom zou willen zien.

Riva gluurt door het raam. Door de gesloten vitrage ziet ze alleen haar eigen boze gezicht in de ruit weerspiegeld. Haar groene, katachtige ogen kijken grimmig en vastberaden terug.

Ze schuift de driewieler opzij en pakt het board op. 3,4 kilo. Dat weet ze sinds ze haar spreekbeurt vorig jaar over skaten deed. Anderen deden het over een dier. Zo saai en voorspelbaar! Behalve Hamid dan. Die hield zijn spreekbeurt over geluid. Vast superinteressant, maar hij sprak zo zacht en ook nog eens met zijn gezicht naar de grond gericht dat niemand er iets van heeft meegekregen.

Riva bestudeert de bolling van het board met haar wijsvinger. Aan de voorkant bij de neus, en aan de achterkant bij de staart, buigt de plank iets omhoog. Zodra ze het hout voelt zakt haar boze bui. Sommige mensen worden rustig van muziek, anderen van kleuren of lezen, zij van skateboards.

Haar vingers glijden over de korrelige griptape aan de bovenkant. Het voelt aan als schuurpapier en is net zo ruw als de dakbedekking op het schuurtje onder aan de flat. De schaafwonden zitten nog op haar knieën van toen ze daar gisteren

via de regenpijp was opgeklommen om de voetbal ervanaf te halen, omdat niemand anders durfde. Het enige verschil is dat het dak van het schuurtje helemaal zwart is en er op Hamids skateboard toffe doodskoppen in geel fluor staan.

Riva volgt met haar vinger de contouren van zo'n kop. Onbegrijpelijk dat ze zoiets ook niet als versiering op het saaie dak van het schuurtje doen. Ziet er echt zó véél vrolijker uit.

De onderkant van het board zit volgeplakt met geschaafde en gescheurde stickers. Riva's strakke mond verandert in een glimlach. Ze kan het niet tegenhouden. Van een skateboard wordt ze nu eenmaal heel gelukkig. Zal ze ...?

Ze werpt een snelle blik door het raam. Geen beweging te zien. Ze draait haar dikke koperkleurige haar tot een streng, propt hem in haar hoodie en trekt de capuchon over haar hoofd. Ze zet het board op de grond en plaatst haar voet erop. Ze weet dat Hamid heel zuinig op zijn board is en niet wil dat ze erop rijdt, maar dan moet hij het maar niet zo uitdagend voor haar buiten laten staan. Trouwens, hij durft er waarschijnlijk niet eens iets van te zeggen, ook al zijn ze praktisch burens en zitten ze bij elkaar in de klas. Zo verlegen als hij zie je ze niet vaak.

Ze duwt de plank voor- en achteruit. De wieltjes rollen soepel en de metalen T-stukken waar de wieltjes aan vastzitten buigen mee als ze de plank zijwaarts heen en weer kantelt. Alleen maar even proberen hoe het voelt. Daarna zet ze het board meteen weer terug. Hij komt er niet eens achter dat ze erop heeft gereden.

Nog een laatste blik door het raam. Niemand te zien. Ze buigt licht door haar knieën, zet af en het board begint te rollen. Gaaf! Ze zet opnieuw af. Lauwarme wind streelt haar wangen en voor ze er erg in heeft lost het laatste beetje ruzie met mam op in de lucht achter haar.

Ze stept nog twee keer en plaatst haar afzetvoet dan ook op

het board. Ze buigt haar lichaam en houdt haar armen wijd voor de balans. De spijlen glijden voorbij. Dus zo lekker en zo vrij voelt het om een skater te zijn.

De wieltjes rollen zoemend over de grond en klikklakken vrolijk over de naden van de betonplaten van de galerij. Riva herpakt haar evenwicht als de plank heen en weer wiebelt. Zie je wel. Niets moeilijks en niets gevaarlijks aan. Mam moet zo - 'Wat dóe jij!' schreeuwt een stem achter haar.

Riva kijkt met een ruk om. Meteen schiet het skateboard onder haar vandaan en voordat ze haar fout kan herstellen knalt het board tegen de muur bij nummer 830. Ze duikelt voorover. Tijdens haar val schaaft haar onderarm gemeen langs de ruwe stenen van de muur. Haar hand raakt als eerste de grond en klapt dubbel.

Achter haar klettert het skateboard tegen de ijzeren reling en landt met een harde klap op zijn rug. Langzaam verdwijnt de zingende nagalm van de spijlen tot alleen het zoemen van de steeds trager draaiende wieltjes nog hoorbaar is. Dan is het even heel stil.

Voorzichtig betast ze haar pijnlijke pols en knippert ze haar pijntranen weg. Gelukkig, er steekt geen stuk bot uit en alles voelt nog heel. Haar arm en elleboog zijn geschaafd, met korrels vuil en hier en daar bloederige stukjes huid.

'Weet Hamid dat je zijn board hebt gepakt?' vraagt haar buurjongen.

Riva kijkt over haar schouder. 'Nee, ik denk dat ik niks heb gebroken,' zegt ze. 'Bedankt voor het vragen.'

Mahir steekt zijn hand uit.

Riva houdt haar arm met pols tegen haar buik gedrukt en laat zich door hem aan haar goede hand overeind trekken. Ze had het kunnen weten. Mahir waakt over zijn broertje als een tijger over zijn welp en kennelijk ook over zijn spullen.

Ze durft niet naar haar kloppende en bonkende pols te kijken. Wat moet ze tegen mam zeggen? Die wordt gek als ze erachter komt wat er werkelijk is gebeurd en dan gaat die stomme Family Link-app waarschijnlijk ook weer aan op haar mobiel, waarmee ze precies kan volgen waar Riva is. Het had lang geduurd voor Riva het voor elkaar kreeg dat die app niet meer werd gebruikt. Het lukte pas toen ze dreigde haar mobiel thuis te laten als mam ooit nog eens ergens opdook omdat ze vond dat Riva te ver uit de buurt was of omdat ze zich zorgen maakte. Riva schaamde zich elke keer dood tegenover de andere kinderen als haar mam weer eens 'toevallig' langskwam.

Riva ondersteunt haar pijnlijke pols met haar andere hand. Deze val zou voor mam alleen maar reden zijn om Riva inderdaad nooit een skateboard te geven. Daarna zou ze haar preek over alle andere gevaren geven, die steeds langer lijkt te duren. Ook die kent Riva al helemaal uit haar hoofd. Nee, mam mag hier nooit achter komen.

'Gaat het?' vraagt Mahir. Nu klinkt er wel iets bezorgds in zijn stem door.

'Gaat wel,' zegt Riva. 'En nee, Hamid weet niet dat ik hem heb gepakt.'

'Ik zag niet dat jij het was,' zegt Mahir. 'Anders had ik je niet zo laten schrikken. Mooie salto trouwens. Je moet op turnen gaan.'

Riva's mondhoecken kruipen omhoog, maar haar pols voelt te pijnlijk om echt te lachen. Waar Hamid een tekort aan praatjes heeft, heeft Mahir ze in overschot.

Vanuit haar ooghoek ziet ze het skateboard levenloos op zijn rug liggen. De randen aan de onderkant van de plank zijn kaal en beschadigd van eerdere botsingen. Sommige mensen vinden het lelijk, die snappen er echt niets van. Elke beschadiging vertelt juist een verhaal over een fantastische sprong of enorme valpartij. Zo'n skateboard is een spannend boek op zich.

Met haar goede hand pakt Riva het board op en kijkt of haar verhaal aan de voorkant te zien is, maar er is zoveel schade dat ze het al snel opgeeft. ‘Ik wilde gewoon even voelen hoe het is.’

‘Dat is dan goed gelukt,’ zegt Mahir. ‘Maar je weet hoe hij is met zijn skateboard.’

‘Ga je het zeggen?’ Ze geeft het board aan Mahir.

‘Tuurlijk niet. Dan haal je nooit meer mijn voetbal van het dak.’

Riva grijnst. Mahir steekt zijn hand op en loopt met het board onder zijn arm terug naar zijn huis.

SKATEPARK

Waarom ze langs het huis van opa loopt weet Riva niet, want hij maakt op dit moment een rondreis op de motor door Amerika met de Ruige Mannen Club. Raar eigenlijk dat hij nog steeds die naam gebruikt. Er zitten ook heel nette vrouwen bij, in leren motorpakken.

Mam begrijpt werkelijk niets van die vrouwen. Ze snapt zelfs niet dat opa gaat. De weken voor zijn vertrek hebben ze er meerdere keren woorden over gehad. Opa trok zich niets van mam aan. 'Zonder risico geen leven,' zei hij. Even leek het alsof hij er nog iets aan wilde toevoegen, maar toen hij Riva belangstellend zag kijken sloot hij jammer genoeg zijn mond.

De zware donkerblauwe gordijnen in de woonkamer zijn sinds zijn vertrek gesloten. In de voortuin, tussen de bloeiende rozenstruiken, wacht zijn motor geduldig onder een grijs zeil tot hij terugkomt. Nog een week. Misschien kan ze dan meteen eens vragen of ze een rit mee achterop mag maken. Daar is ze nu toch zeker wel oud genoeg voor? Wapperende haren. Schurende wind langs je wangen. Schuin in de bochten hangen zodat je knieën bijna het asfalt raken. Dat moet een keer lukken zonder dat mam erachter komt. Eerst opa nog even overhalen, natuurlijk.

Wat had ze nu graag even tegen hem willen aanpraten. Ge-

woon, om te klagen. Opa luistert altijd geduldig en zegt meestal niet veel terug. Maar, hij stelt wel goede vragen waar ze dan over kan nadenken.

Wat zou hij vragen als ze zou vertellen dat ze nog steeds geen skateboard mag? Ze knijpt haar ogen dicht. Langzaam komt opa in beeld. Zoals gewoonlijk staat hij in de keuken met een mok dampende koffie in zijn hand. Zijn blauwgrijze ogen, in zijn door de zon gebruinde hoofd, kijken dwars door haar heen. ‘Wat ga jij eraan doen?’ bromt zijn zware stem. Een van zijn vaste vragen, en dan moet zij ...

Riva fronst haar voorhoofd en weet eerst niet of ze moet lachen of zichzelf voor haar kop moet slaan. Het is eigenlijk de enige reactie die hij altijd geeft. Nu pas heeft ze door dat ze al die jaren zelf oplossingen voor haar problemen heeft bedacht. Ze schiet in de lach. Was opa maar hier. Dan gaf ze die slimmerd een dikke knuffel.

‘Nou Riva, wat ga jij eraan doen?’ vraagt ze hardop.

Het blijft stil, omdat ze op dit moment nog geen idee heeft. Ze draait zich om en loopt door naar de plek in het skatepark waar ze het liefst is. Onderweg geeft ze een keiharde schop tegen elk steentje dat voor haar voeten op straat ligt. Zonder opa en zonder skateboard wordt het echt moeilijk om deze lange meivakantie een beetje leuk door te komen.

In het skatepark is het druk met groepjes jongeren bij de verschillende onderdelen die verspreid over het park liggen. Er zijn diverse betonnen schansen, hobbels, trappen, relingen en graffitimuren waar regelmatig nieuwe kunstwerken op gespoten worden. Overal springen, glijden en rollen skateboarders over de obstakels.

Riva loopt door naar haar meest favoriete plek aan de zijkant van het skatepark. De bowl ziet eruit als een groot, leeg, glooiend betonnen zwembad met gladde rondingen van verschillende hoogtes en wanden die van langzaam hol tot stijl naar de bodem aflopen. Ze klimt naar de rand.

Een groep jongens en een paar meiden rollen op skateboards vanaf verschillende hoogtes van de rand de bowl in en rijden via de zijkant of aan de overkant weer naar boven. Wieltjes rollen, boards schuren en krassen over het beton. Er wordt gelachen, geschreeuwd en gefilmd. Soms bonkt het hout van een board tegen de rand om daarna weer met ruisende wieltjes weg te rollen.

Riva blijft op een rustig plekje boven aan de rand staan, sluit haar ogen en ademt de geluiden in. Kon ze hier ook maar zo skaten. Ze zou er echt alles voor over hebben. Achter haar gesloten oogleden ziet ze zichzelf al op een board de meest geweldige sprongen maken bij de geluiden die ze hoort.

KRGK ... KRGK, WOEST, WOEST ... Haar rubberen wieltjes rollen soepel over het beton. *TKT ... KRGK ...* Haar board schuurt over de rand, daarna volgt de stilte als ze met haar board door de lucht zweeft en hoort ze de *BOINK* die klinkt als ze soepel terug op het beton landt. Zo'n vet geluid. Het pijnlijke kloppen van haar pols verdwijnt door deze geweldige beelden zelfs even naar de achtergrond, tot ze haar ogen opent en weer terug in de echte wereld is.

Iedereen skatet.

Behalve zij.

Boosheid laait weer in haar op. Had ze maar een andere moeder. Dan ...

Ze voelt haar wangen rood worden en kijkt beschaamd naar de vloer. Zo mag ze niet denken. Maar ... Grr ... Waarom doet mam altijd zo moeilijk? Is het omdat ze enig kind is?

Riva gaat op de rand van de bowl zitten met haar rug tegen het muurtje en zet haar elleboog op haar opgetrokken knie, zodat haar pols naar boven wijst en minder pijn doet. Haar blik volgt de lange jongen met de mooie donkere ogen. Camiel. Ze herkent hem meteen aan zijn zwarte krullen. Toen hij nog bij haar op de basisschool zat, was hij het middelpunt van de groep populairste jongens en meiden. Ze had graag bij dat groepje gehoord, maar ze was een paar jaar jonger dus dat was uitgesloten. En ze durft te wedden dat hij haar naam niet eens kent. Sinds twee jaar zit hij op het voortgezet en ziet ze hem alleen nog hier.

Ook vandaag heeft hij weer een hoodie aan die precies bij zijn broek en board past. Alles van hetzelfde merk. Camiel oefent hier echt iedere dag. Gisteren nog deed hij de **KICKFLIP**. Tijdens zijn sprong draaide zijn board om zijn as en toen hij er weer op landde, bleef hij staan en rolde door.

Niet te doen! Iedereen gaf hem een high five in het voorbijgaan, een aantal jongens tikten met hun skateboards op de grond om aan te geven hoe goed het was. Toen hij langs haar skatete, stak ze ook haar hand op om hem te feliciteren, maar die zag hij jammer genoeg niet. Hij reed zonder high five voorbij.

Camiel zet opnieuw af, springt bij de rand met het board aan zijn voeten omhoog, vliegt al draaiend door de lucht, klapt terug op het beton en glijdt terug naar beneden.

Kon ze ook maar zo vliegen. In dat kleine stukje lucht. Met haar eigen skateboard. Vrij als een vogel, in haar eigen wereld, niemand die zegt wat ze moet doen, zonder verstikkend en overbezorgd gedoe van mam.

Ze schrikt op uit haar gedachten als Camiel plotseling vlak voor haar remt. Met één voet kantelt hij zijn board aan de achterkant omhoog, dan pakt hij het vast en wijst ermee naar haar.

Riva veert op. Serieus? Herkent hij haar toch? En mag ze het proberen op zijn board? Haar mond verandert in een grote grijns.

‘Opzouten,’ zegt hij. ‘Je zit in de weg.’

Riva’s gezicht verstrakt. Voor ze kan reageren op zijn aanval remt er een tweede jongen bij haar. Hij draagt als een van de weinigen pols- en kniebescherming en heeft een helm op.

‘Doe niet zo stom, Camiel,’ slist hij. ‘Iedereen mag hier komen.’

Zijn bovenlip ziet er vreemd uit. Alsof hij een ongeluk heeft gehad en de wond tussen zijn bovenlip en neus slordig is gehecht.

‘Het is een griet, Lippie,’ zegt Camiel. ‘Zónder skateboard. Die heeft hier niks te zoeken. Ze neemt alleen maar ruimte in.’ Hij gooit zijn plank op de grond en gaat er met één voet op staan. Na een flinke afzet verdwijnt hij de bowl in.

Riva’s ogen glijden over het skatepark. In de verte ziet ze een groepje meiden. Met skateboard. Camiel heeft gelijk. Wat doet ze hier eigenlijk? Zichzelf kwellen? Ze draait zich om en wil weglopen.

‘Laat jij je wegsturen?’ slist de jongen naast haar.

Riva haalt haar schouders op en kijkt weg. Zo kan ze niet per ongeluk naar zijn lip staren.

‘Hij heeft gelijk,’ mompelt ze. ‘Ik heb geen skateboard.’

De jongen rolt zijn board onder zijn voet heen en weer. De wieltjes maken een prachtig zoevend geluid. Dan flipt hij hem omhoog. Het is een echte Baker. Een van de beste merken.

‘Kom je nog, Rocco?’ Een andere jongen rolt met zijn plank tot vlak voor hen. ‘Je zou me toch leren hoe ik het best over een rail kan glijden.’ Achterstevoren rolt hij terug de bowl in.

Rocco steekt zijn hand op. ‘Kom eraan.’ Dan draait hij zich terug naar Riva.

‘Wat is er met je pols?’ Zijn grijze ogen kijken haar vragend aan. Nu ziet ze ook de grappige sproeten op zijn neus en jukbeenderen. Onder zijn helm vandaan piekt stug, door de zon gebleekt haar, zoals je vaak ziet bij surfers. Hij ziet er ook wel een beetje uit als een surfer. Lang en bruin, alsof hij hele dagen buiten is. Toch worden haar ogen automatisch weer naar zijn lip getrokken.

Als hij haar ziet kijken komt er een onzekere maar ook geïrriteerde blik in zijn ogen. Hij schuift zijn onderlip over zijn kapotte bovenlip en wendt zijn gezicht af.

‘Een mislukte duik met een skateboard,’ zegt ze vlug, om het ongemakkelijke moment te doorbreken.

‘Dus je hebt wel een skateboard.’

‘Ik had er stiekem een geleend. Dit is mijn straf.’ Ze houdt haar pols in de lucht.

‘Wil je het leren?’ vraagt Rocco.

‘Hoezo?’

‘Je bent hier elke dag.’

Riva kijkt verrast. Van alle dagen dat ze hier zat, herinnert zij zich alleen Hamid die in zijn eentje ergens achteraf reed. En natuurlijk Camiel, die het middelpunt van de aandacht van heel veel meisjes was. Urenlang volgde ook zij zijn geweldige sprongen. Alle andere meisjes reden op hun skateboard bij hem in de buurt en sloofden zich uit. Een aantal van hen herkende ze van de Meidoornschool. Ze had er weleens tegen gevoetbald tijdens een scholenvoetbaltoernooi. Het waren kattenkoppen, die krabbelden met hun nagels als ze de bal wilden hebben of expres op je tenen gingen staan terwijl de bal niet eens in de buurt was. Nu probeerden ze Camiel na te doen om maar op te vallen. Sommigen vielen zelfs expres, in de hoop door hem opgeraapt te worden. Typisch iets voor die school. Zóó kinderachtig.

‘Nou?’ vraagt Rocco.

‘Tuurlijk wil ik het leren,’ zegt Riva. ‘Maar zonder skateboard gaat dat niet lukken.’

‘Dan vraag je er toch eentje aan je ouders?’

‘Niet iedereen heeft daar het geld voor,’ zegt ze kattig, terwijl ze heel goed weet dat dat niet het probleem is. ‘Jij kennelijk wel. Dus ga vooral je gang en laat je door mij niet ophouden.’

Ze weet dat ze niet aardig doet, maar het lukt haar niet om haar geïrriteerde stemming om te buigen. Ze is nog steeds kwaad op mam, die haar geen skateboard gunt omdat ze te bang is voor een ongeluk. Op Mahir, die haar liet schrikken, waardoor ze nu die ellendige pols heeft. En op Camiel, omdat hij stom deed.

Ze draait zich om en loopt met nijdige passen en gebogen hoofd bij hem vandaan. Een vervelend gevoel zet zich vast in haar borstkast en keel. Riva zucht diep als ze iets beseft. Eigenlijk is ze gewoon het kwaadst op zichzelf. Ze heeft heel onaardig tegen Rocco gedaan en dat terwijl hij juist voor haar opkwam.